

Arrest

nr. 78 073 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 17 januari 2011, verklaart er zich op 18 januari 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 19 december 2011, verstuurd op 19 december 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoe van origine te zijn. U bent geboren in 1329 (Afghaanse kalender, ca 1950) in het dorp Qasigar in het district Alishang van de provincie Laghman. U huwde S.A. en samen kregen jullie zeven kinderen. U diende Afghanistan te verlaten omwille van de

vroegere tewerkstelling van uw echtgenoot bij de staatsveiligheidsdienst. U ontvluchtte Afghanistan en vestigde zich met uw familie in Karachi. Zes jaar werkte uw man met uw zoon in een hotel tot uw zoon Sherzad ontvoerd werd. U verliet eveneens Pakistan en vestigde zich met uw gezin in Iran. Na drie jaar in Iran werd uw dochter ontvoerd en verhuisden jullie naar Teheran om vijf maanden voor de maand quas van 1389 Iran te verlaten en op 17 januari 2011 in België aan te komen, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 78 072 van 26 maart 2012 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekers voorgehouden profiel van provinciaal personeelsdirecteur van de Khad/Wad niet aannemelijk is.

Het is immers hoogst merkwaardig dat iemand die beweert dat hij gedurende jaren de functie van personeelsdirecteur heeft bekleed erg weinig weet over de toepasselijke wetgeving, de strafmaat bij desertie, de mogelijkheid voor personeelsleden om naar andere ministeries te worden overgeplaatst en de verschillende afdelingen van de Wad die zich in Kunduz bevonden. Het feit dat verzoeker vóór hij tot de staatsveiligheid toetrad tien jaar als administratief bediende voor een elektriciteitsbedrijf werkte, kan deze gebrekkige kennis niet verklaren. Dat is immers weinig relevant voor zijn functie als personeelsdirecteur van de Khad/Wad. Verzoekers betoog dat hij louter als doorgeefluik fungeerde en het werk zelf door ondergeschikten werd verricht, komt niet overeen met zijn verklaring tijdens het gehoor dat de rekrutering van personeel en de overplaatsingen van een plaats naar een andere zijn verantwoordelijkheid waren (gehoorverslag, 4). Bovendien heeft hij tijdens het gehoor op geen enkel ogenblik aangegeven dat hijzelf maar als doorgeefluik fungeerde en zijn ondergeschikten het eigenlijke werk deden. Bovendien mag zelfs als het werk inhoudelijk door ondergeschikten werd verricht van verzoeker worden verwacht dat hij weet dat de personeelsleden van de Khad/Wad naar andere ministeries konden worden overgeplaatst en dat hij weet dat er in Kunduz nog een departement van de Khad/Wad was gevestigd.

Volgens het Nederlands ambtsbericht, toegevoegd aan het administratief dossier, kenden de Khad en de Wad een zeer strenge selectieprocedure voor het aannemen van medewerkers, waarbij hun loyaliteit aan de DVPA danig op de proef werd gesteld (Ambtsbericht: Veiligheid in communistisch Afghanistan, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, 29 februari 200). Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker werd gedwongen om voor de Khad te werken louter op basis van zijn goede relatie met zijn vroegere baas. De bevorderingsbrief is een fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend aangezien fotokopieën gemakkelijk kunnen worden vervalst.

Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan met zijn gezin in de stad Taloqan kan vestigen. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Anders dan verzoeker lijkt te menen, kan de schending van deze rechtsregels bovendien niet dienstig aangevoerd worden om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen.“

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER